

Joseph Sollis-Mullen (Μετάφραση Nikos Maris)

Έχοντας εξαπατηθεί για τον πόλεμο στο Ιράκ το 2003, οι πολίτες της Αμερικής είχαν πάρει όρκο ότι το πάθημα θα τους γινόταν μάθημα. Βέβαια, συνέχισαν υποστηρίζοντας την επέμβαση στη Λιβύη, η οποία βασιζόταν σε ψέματα, και υποστήριξαν την επέμβαση της αμερικανικής κυβέρνησης στον εμφύλιο πόλεμο στη Συρία (ή τουλάχιστον δεν τους ενόχλησε), παρόλο που οι ΗΠΑ τάχθηκαν στο πλευρό των ίδιων Σουνιτών εξτρεμιστών που πολεμούσαν λίγα χρόνια πριν στο Ιράκ. Αλλά αυτές ήταν ομολογουμένως σκοτεινές συγκρούσεις, που έγιναν πολύ περισσότερο από την κατάφωρα προκατειλημμένη κάλυψη των γεγονότων από τα δυτικά μέσα ενημέρωσης, τα οποία παπαγάλιζαν προφανή ψέματα για επικείμενες σφαγές και σκηνοθετημένες επιθέσεις με χημικά όπλα.

Αλλά στην Ευρώπη, όπου οι ΗΠΑ είχαν εκτεταμένες δεσμεύσεις για στρατιωτική συμμαχία στο πλαίσιο του Οργανισμού του Βορειοατλαντικού Συμφώνου (ΝΑΤΟ) και ο λαός των ΗΠΑ θα έπρεπε φαινομενικά να είναι πιο ενημερωμένος και λιγότερο επιρρεπής σε γοητευτικά ψέματα, ήταν απογοητευτικό να βλέπουμε την αμερικανική κοινή γνώμη να καθοδηγείται τόσο εύκολα προς την υποστήριξη ενός πολέμου που ποτέ δεν θα έπρεπε να γίνει -ποτέ δεν θα είχε γίνει- αν δεν υπήρχαν οι

πολιτικές που εφάρμοσε η αμερικανική κυβέρνηση.

Και όπως έγινε και με την βιασύνη για πόλεμο χωρίς αιτία με το Ιράκ, τον οποίο κάθε μέσο μαζικής ενημέρωσης του κατεστημένου υποστήριξε πιστά, εκείνοι που αρνούνται να επαναλάβουν τα κλισέ περί «ουκρανικής δημοκρατίας» ή «ρωσικής επιθετικότητας» στιγματίζονται, είτε ως δειλοί είτε ως απολογητές αποτρόπαιων πράξεων τρίτων, για τις οποίες προφανώς δεν είναι υπεύθυνοι. Μάλιστα, εκτός του ότι είναι ανακριβής, η τελευταία κατηγορία είναι και ιδιαίτερα ύπουλη, διότι καθιστά πρακτικά αδύνατη τη τεκμηριωμένη διαφωνία.

Προσποιούμενοι όμως ότι η ιστορία ξεκίνησε με τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, το ζήτημα υπεραπλουστεύεται, και καταλήγουμε σε μια κλασική περίπτωση τύπου «το δίκαιο εναντίον του άδικου». Και ενώ είναι αλήθεια ότι ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν διέταξε την εισβολή στην Ουκρανία και είναι επομένως υπεύθυνος για τον σημερινό πόλεμο, μια τέτοια μανιχαϊστική αφήγηση της ιστορίας δεν προσφέρει πολλά για να διαφωτίσει περαιτέρω την πολιτική συζήτηση. Πράγματι, αυτό ακριβώς είναι το νόημα: να αγνοήσουμε τις δεκαετίες δεδηλωμένων ρωσικών συμφερόντων εθνικής ασφαλείας, σε σχέση με τον γεωπολιτικό προσανατολισμό των κρατών που γειτνιάζουν άμεσα μαζί της, καθώς και να συγκαλυφθεί η ιστορία της ανάμιξης των ΗΠΑ στην Ουκρανία.

Έτσι, αν πιστεύετε ότι το ιστορικό πλαίσιο δεν είναι κάτι άσχετο, κι ότι η πρόσφατη ιστορία έχει σημασία για την κατανόηση των σημερινών κρίσεων, ορίστε τέσσερα πράγματα που απαγορεύεται να πείτε για την Ουκρανία, αλλά που είναι απολύτως αληθή, και που όλοι οι Αμερικανοί θα πρέπει να γνωρίζουν πριν σχηματίσουν μια επιφανειακή γνώμη σχετικά με ένα σοβαρότατο θέμα, για το οποίο μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες οι περισσότεροι δεν γνώριζαν τίποτα.

1. «Η Επανάσταση της Αξιοπρέπειας» ήταν ένα πραξικόπημα που υποστηρίχτηκε από τις ΗΠΑ

Η εκδίωξη του ελαφρώς ρωσόφιλου Ουκρανού προέδρου Βίκτορ Γιανουκόβιτς το 2014, ο οποίος αντλούσε την υποστήριξή του κυρίως από τα κατά βάση εθνοτικά Ρώσικα ανατολικά τμήματα της χώρας, χαρακτηρίστηκε από τα ουκρανικά εθνικιστικά και δυτικά μέσα ενημέρωσης ως «η επανάσταση της αξιοπρέπειας». Στην πραγματικότητα, σύμφωνα με τα λόγια του ειδικού για θέματα εθνικής ασφάλειας της Δύσης, Τζορτζ Φρίντμαν, ήταν «το πιο κραυγαλέο πραξικόπημα στην ιστορία». Σε περίπτωση που ο προφανής χαρακτήρας των γεγονότων στην περιοχή δεν ήταν αρκετός, επιβεβαιώθηκε από το τηλεφώνημα που διέρρευσε μεταξύ της τότε υφυπουργού Εξωτερικών Victoria Nuland και του Geoffrey Pyatt, τότε πρεσβευτή των ΗΠΑ στην Ουκρανία, κατά τη διάρκεια του οποίου επέλεξαν τα αγαπημένα τους πρόσωπα για τη νέα ουκρανική κυβέρνηση και σχεδίασαν πώς να αποτρέψουν την ανάμειξη της ΕΕ από το να τα χαλάσει όλα προχωρώντας πολύ αργά, δίνοντας ενδεχομένως στη Ρωσία την ευκαιρία να παρέμβει στην προφανώς παράνομη εκδίωξη μιας εκλεγμένης κυβέρνησης μέσω ενός αντι-πραξικοπήματος στους δρόμους.

Η εγγύτερη στην πραγματικότητα αιτία του (σ.σ. αμερικανικού) πραξικοπήματος ήταν ότι ο Yanukovich έλαβε ένα μεγάλο ποσό δωροδοκίας από τη Ρωσία, για να αποφύγει μια συμφωνία σύνδεσης με την ΕΕ. Σε μια χώρα που κατατάσσεται 122η στη διαφθορά, κυριολεκτικά στην πιο διεφθαρμένη χώρα της Ευρώπης, τίποτα από αυτά δεν ήταν έκπληξη. Αλλά αυτό που ήταν όντως έκπληξη ήταν η κίνηση των ΗΠΑ να σαρώσουν τη χώρα και να καταλάβουν το Κίεβο – κάτι για το οποίο οι γνώστες της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ καυχήθηκαν δημοσίως αμέσως μετά.

2. Υπάρχει ένα σημαντικό πρόβλημα νεοναζιστών στην Ουκρανία

Πρόκειται για κάτι που μέχρι πριν από λίγα χρόνια τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης ανέφεραν σοβαρά· αυτό φυσικά, πριν μάθουν ότι θα έπρεπε να επιχειρήσουν να μας εμπλέξουν με ψέματα σε έναν ακόμα πόλεμο. Τώρα κάθε αναφορά σε αυτό που θεωρείτο προφανές πρόβλημα μόλις πριν από ένα χρόνο, χαρακτηρίζεται σαν «ρωσική προπαγάνδα»!

Η ενδυνάμωση των ακροδεξιών εξτρεμιστών χάρη στο πραξικόπημα του 2014, ένας σημαντικός αριθμός των οποίων με ανοιχτά νεοναζιστικές διασυνδέσεις, αντικατοπτρίζεται στη δραματική αύξηση των επιθέσεων εναντίον Εβραίων, φεμινιστριών και λοατκι και ρωμανικών κοινοτήτων. Οδήγησε περαιτέρω στην απαγόρευση των βιβλίων που αμφισβητούν την σωβινιστική προπαγάνδα του Κιέβου, η οποία υιοθετεί η ίδια το ξέπλυμα των συνεργατών των ναζί.

Τι πρέπει να συμπεράνουμε άραγε όταν, την ίδια στιγμή που το δημόσιο κυνήγι μαγισσών για υποτιθέμενους λευκούς εθνικιστές διεξάγεται στο εσωτερικό της Αμερικής με σχεδόν υστερικό ζήλο, υπερσύγχρονα αντιαεροπορικά και αντιαρματικά όπλα αποστέλλονται σωρηδόν σε εξτρεμιστές λευκούς εθνικιστές στην Ουκρανία, οι οποίοι κανονικά θα ήταν στην κορυφή οποιασδήποτε από τις δικές μας εγχώριες λίστες παρακολούθησης τρομοκρατών;

Δεν επιτρέπεται να τα σκεφτόμαστε όλα, τουλάχιστον όχι με κριτικό πνεύμα –όπως άλλωστε δεν πρέπει να σκεφτόμαστε κριτικά για τίποτα άλλο.

3. Οι Ρώσοι πάντα αντιτάσσονταν στην επέκταση του NATO στην Ουκρανία

Για παράδειγμα, τι μπορούμε να πούμε για το γεγονός ότι η κυβέρνησή μας γνώριζε πάντα ότι οι Ρώσοι αντιτάσσονταν σθεναρά σε οποιαδήποτε εμπλοκή του NATO στην Ουκρανία, αλλά υποβάθμιζε ή απέρριπτε (σ.σ. η κυβέρνηση των ΗΠΑ) τα προφανή βήματα που έκανε προς αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση –τα υποβάθμιζαν στους εαυτούς τους, στην αμερικανική κοινή γνώμη και προσπάθησαν να τα υποβαθμίσουν στην ευρύτερη ευρωπαϊκή κοινότητα. Φυσικά, η Γερμανία και η Γαλλία είχαν καλύτερη αντίληψη της κατάστασης και αρνήθηκαν να παραχωρήσουν ένα σχέδιο δράσης για την ένταξη της Ουκρανίας, παρά τις έντονες πιέσεις της Ουάσιγκτον. Και, παρ' όλο που είχε αποκλειστεί από το να απορροφήσει de jure την Ουκρανία στη συμμαχία, η Ουάσιγκτον έκανε de facto βήματα προς αυτή την κατεύθυνση –διεξάγοντας κοινές στρατιωτικές ασκήσεις στην Ουκρανία, την ίδια στιγμή που έστειλε στην κυβέρνηση που προέκυψε από το

αμερικανικό πραξικόπημα εξελιγμένα βαριά όπλα, των οποίων η μόνη προφανής χρήση ήταν εναντίον της Ρωσίας.

Από το 2014 τουλάχιστον, όταν ο Πούτιν διέταξε τις ρωσικές δυνάμεις να καταλάβουν την Κριμαία για να προστατεύσουν το μοναδικό λιμάνι του ρωσικού ναυτικού σε γλυκά νερά μετά από τις απειλές του Κιέβου να τους εκδιώξει, παρά τη νόμιμη μίσθωση του λιμανιού από την Μόσχα, η Ουάσιγκτον γνωρίζει ότι ο Πούτιν αισθάνεται ιδιαίτερα απειλούμενος στην Ουκρανία. Ακόμη και στα χρόνια που ακολούθησαν, η Ουάσιγκτον έχει απορρίψει επανειλημμένες τις προσπάθειες της Μόσχας να ιδρύσει μια επίσημα ουδέτερη Ουκρανία, συμπεριλαμβανομένων των εβδομάδων που προηγήθηκαν της εισβολής.

4. Ο Μπάιντεν θα μπορούσε να είχε αποτρέψει τον πόλεμο

Ναι, θα μπορούσε ακόμη και εκείνη την, ήδη προχωρημένη, περίοδο του Ιανουάριου του 2022 –και το μόνο που θα χρειαζόταν ήταν να συμφωνήσει με τους ελάχιστους όρους του Πούτιν: ότι η Ουκρανία δεν θα μπορούσε ποτέ να ενταχθεί στο NATO και δεν θα μπορούσαν να αναπτυχθούν νέοι πύραυλοι στα ανατολικοευρωπαϊκά κράτη μέλη του NATO. Εξωφρενικό και εύλογα απορριπτέο; Όχι σύμφωνα με τον ίδιο τον Τζο Μπάιντεν, ο οποίος είχε ισχυριστεί ότι η ένταξη στο NATO για την Ουκρανία δεν ήταν στο τραπέζι, ούτε αποτελούσε σοβαρή προτεραιότητα, σε κανένα σημείο του προσεχούς μέλλοντος.

Αν πιστέψουμε στα λόγια του, τότε γιατί ο Μπάιντεν δεν συμφώνησε απλά να το δηλώσει και εγγράφως, και να αποτρέψει αυτά που ο ίδιος είχε επανειλημμένα πει ότι αποτελούσαν ρωσικά σχέδια επικείμενης εισβολής και καταστροφής της Ουκρανίας; Αυτό που μας λένε τώρα, και που μας το λένε από τότε που ξεκίνησε η επέκταση του NATO, είναι ότι το «να κρατάς την πόρτα ανοιχτή» στην ένταξη στη συμμαχία είναι μια «ιερή αρχή».

Ίσως θα πρέπει το Στέιτ Ντιπάρτμεντ και το Πεντάγωνο να μας ενημερώσουν για το πόσες ακριβώς ζωές Ουκρανών θεωρούν ότι αξίζει αυτή η ιερή αρχή, και για το πώς γίνονται αυτοί οι υπολογισμοί.

Συμπέρασμα

Πραγματικά, αυτό που συμβαίνει μοιάζει σαν ένας τραγικός συνδυασμός του σύντομου πολέμου μεταξύ Ρωσίας και Γεωργίας το 2008, και του δεκαετούς πολέμου μεταξύ ΕΣΣΔ και Αφγανιστάν. Στην πρώτη περίπτωση, η ενθάρρυνση ενεργειών της Γεωργίας εκ μέρους των ΗΠΑ που αντέβαιναν άμεσα στα ρωσικά συμφέροντα, οδήγησε άμεσα σε ρωσική στρατιωτική επέμβαση. Στην δεύτερη περίπτωση, ο κορυφαίος υπεύθυνος για την χάραξη της πολιτικής των ΗΠΑ εκείνη την εποχή, Zbigniew Brzezinski, παραδέχεται ότι προκάλεσε εκείνον τον πόλεμο σκόπιμα: προκαλώντας την ΕΣΣΔ να υπερβάλλει με θανάσιμο τρόπο, σε μια προσπάθεια να προστατεύσει μια συμμαχική της κυβέρνηση από το να την υπονομεύσουν οι ΗΠΑ -στην προκειμένη περίπτωση με τη χρηματοδότηση των πρωτο-Ταλιμπάν μουτζαχεντίν στο Αφγανιστάν από βάσεις στο γειτονικό Πακιστάν.

Καθώς η Πολωνία πρόκειται να παίξει ενδεχομένως τον ρόλο του Πακιστάν στο Αφγανιστάν της Ουκρανίας, λειτουργώντας ως χώρος στρατοπέδευσης και εκπαίδευσης για τους αντάρτες μαχητές που γλιστρούν μέσα κι έξω από τα σύνορα με την Ουκρανία, επαπειλώντας έτσι ακόμα περισσότερο έναν πόλεμο μεταξύ NATO και Ρωσίας, θα πρέπει να θυμόμαστε ότι όλα αυτά, κατά μία έννοια, συνέβησαν επειδή οι τοπικές κυβερνήσεις στο Ντονέτσκ και το Λουχάνσκ μπόρεσαν να δουν το προφανές: Αυτό που είχε συμβεί στο Κίεβο το 2013-14 ήταν ένα πραξικόπημα, και αρνήθηκαν να αναγνωρίσουν τη νέα κυβέρνηση. Επιπλέον, πρέπει να θυμόμαστε ότι η Ρωσία παρενέβη μόνο όταν ο ουκρανικός στρατός επιχείρησε να ανακαταλάβει αυτές τις περιοχές δια της βίας —και ότι από τότε που οι ειρηνευτικές συμφωνίες του Μινσκ δεν κατάφεραν να επιφέρουν την διαρκή κατάπαυση του πυρός, πάνω από το 80% των νεκρών ήταν Ρώσοι υπήκοοι που ζούσαν στις αποσχισθείσες περιοχές και δολοφονήθηκαν από την κυβέρνηση του Κίεβου.

Με τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικάνους να φιλονικούν για το ποιος υποστηρίζει την επέμβαση στην Ουκρανία περισσότερο, και με τους απληροφόρητους και παραπλανημένους πολίτες να ζητούν όλο και πιο καταστροφικά επεμβατικά μέτρα, πρέπει κάποιος να υπενθυμίσει στην αμερικανική κοινή γνώμη ότι είναι απολύτως εφικτό να έχουμε μια εξωτερική πολιτική που να μας κρατά απόλυτα ασφαλείς, χωρίς να σκοτώνουμε έναν μεγάλο αριθμό πολιτών άλλων χωρών. Και επιπλέον, ότι οι περισσότερες από τις διάφορες κρίσεις σε όλο τον κόσμο που μας λένε ότι οι ΗΠΑ πρέπει να διαδραματίσουν έναν άμεσο και απαραίτητο ρόλο στην επίλυση τους, αποτελούν οι ίδιες το άμεσο αποτέλεσμα προηγούμενων αμερικανικών επεμβάσεων σε αυτές τις περιοχές.

Άρθρο του Joseph Solis-Mullen που δημοσιεύτηκε από το Mises Institute στις 18 Μαρτίου 2022

Απόφοιτος του Πανεπιστημίου Spring Arbor και του Πανεπιστημίου του Ιλινόις, ο Joseph Solis-Mullen είναι πολιτικός επιστήμονας και μεταπτυχιακός φοιτητής στο τμήμα οικονομικών του Πανεπιστημίου του Μιζούρι. Συγγραφέας και μπλόγκερ, κείμενά του βρίσκονται στο Ινστιτούτο Ludwig Von Mises, στην Ευρασιατική Επιθεώρηση, στο Φιλελεύθερο Ινστιτούτο και στο Sage Advance. Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί του μέσω της ιστοσελίδας του <http://www.jsmwritings.com>

[Πηγή](#)